

SIRDSPRIEKŠ

Maijas avīzīte

Nr. 31. - Mazsalaca, 2019. gada jūlijs

ES SAVU DIENU DZĪVOJU AR MĪLESTĪBU...

&&&

Īta miklajā gaisā
lietus pastaigājas
starp zālēm un koku
zariem
izslīd cauri
un neapstājas

dzīves ritā tu arī
dodies cauri
mirkļiem un plāvām

...
līdz atrodi sevi -
neapstājies

— valdis svirskis

...**D**ažkārt cilvēki atnāk un aiziet, iemācījuši mums to, kas viņiem mums bija jāiemāca, bet dažkārt paliek uz mūžu. Un tad viņu ierašanās kļūst par pagrieziena punktu,

tu mainies un mainās apkārtējā pasaule.

Cilvēks, kurš ienācis tavā dzīvē, kļūst tev par draugu, skolotāju un varbūt pat par mīloto. Viņš kļūst par daļu no tevis, par tavas Dvēseles atspulgu. Un tu, skatoties uz viņu, redzi, kā viņā spēlējas visas tavas personības krāsas. Brīnumaini, bet viņš kļūst par tavu spoguļi. Tu tajā atspoguļojies, ieraugot visu, kas ir tevī...

Skaties uz viņu. Mācies no viņa. Centies šajā cilvēkā ieraudzīt visu pašu labāko un skaistāko, un tad jūsu kopīgā mācību stunda būs izmācīta uz teicami, tad jūsu kopīgais ceļš būs piepildīts ar harmoniju un prieku. Tu būsi pateicīgs par laimi būt blakus tādām skolotājam, kurš spējīgs atspoguļot visu labāko, kas ir tevī, visu, kas tevi virza pa mīlestības un prieka ceļu.

Aleksandra Merši
Tulkoja: Ginta FS

Par noteikumu izdomāšanu

Esmu noilgojusies.

Pēc kā?

Pēc tā, ko neiespējami noformulēt. Pēc spirta vēja pieskāriena vaigiem, pēc pēdu ielikšanas saules sildītās jūrmalas smiltīs, pēc nupat nopļautas zāles smaržas, pēc pamanīšanas, kā ābeļu ziedlapiņas lēni iegulstas koši zaļā zālē, pēc klusas tuvošanos spārei, kad tā nosēdusies ezermalas nendrē un uzmana manu kluso klāt lavīšanos, pēc...

Pēc visa šī, ko just, nevis

nopirkt. Ko nepaturēt. Ko neielikt ne kabatās, ne naudas makā, bet ierakstīt sirds atmiņā.

Patiesībā gan arī diena, ko dzīvoju šodien, ir pasakaina. Kaut arī bez spārēm nendrēs, bez ābeļu ziedlapiņām koši zaļā zālē – un tomēr.

TOMĒR!

Diena ir izdevusies.

Diena ir pasakaina.

Kaut arī tā ir... ne šāda, ne tāda un ar nerimtīgiem, monotoniem un gauži garlaicīgiem lietus lāšu klauvējumiem pie loga.

Taču visu maina viens fakts. Nē, nevis *fakts* – drīzāk *noslēpums*. Lūk: *es pati šai savai ne šādai, ne tādai dienai izdomāju noteikumus!*

Un noteikumi pavisam vienkārši. Es savu dienu dzīvoju ar mīlestību. Bez nīgruma. Neuztraucoties par niekiem. Ne par telefona klusēšanu, ne par lāšu bungošānu. Tieši otrādi, saku sev: eh, kāda interesanta mūzika! Un skanoša, iespējams, tikai cauri šodienai, jo rīt ceru, viss mainīsies. Rīt muzicēs saule!

Un tā: sveika, garajā miglā ietītā diena, es ieritinos tavās stundās un dzīvoju prieku! Galu galā – šīs ir *tieši* un *arī man* debesu dāvinātas lietus lāses! Neesmu nepateicīga; mācos dāvanu novērtēt.

Novērtēšana ir šāda: *atzīšana*, nevis atgrūšana un nemitīga vainu uzrādīšana.

Šis ir *mans* šodien klusējošais telefons. Un cik labi, ka tā! Diena bez garām sarunām man uzdāvina laiku ciešāk pietuvoties pašas ilgām, pašas kalniem, ielejām un noslēpumiem.

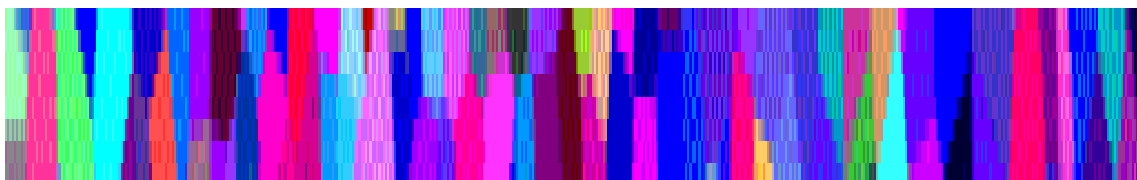
Priecājoties par līdzeni ritošajām šodienas stundām, uzdāvinu sev atklāsni: cik labi, ka šodienas ir tieši tāda, kāda ir. Diena ir plūstoša, mierīga upe. Bez krācēm, bez atvariem, bez riska. Bez aizelšanās tukšos skrējienos pakaļ Laikam. Mācos to godināt, ik brīdi neskatoties pulkstenī un neraujot vaļā durvis, sak, varbūt kāds atnāks, ienāks, pakavēs laiku. Nē! – mācos būt pašpietiekama. Un – tavu brīnumu! – izdodas. Jo rīt stundas, jo mazāk saprotos ar vārdu *garlaicība*.

Taču ilgošanās, vienalga, turpinās.

Pēc tā, ko neiespējami formulēt.

Pēc pasakas, ko stāstīs tās stundas, kas dzims tikai rīt.

Maija Laukmane

Atļauj nenotikt, tā kā esi izdomājis, jo tik bieži Tu pats nemaz nezini, ko tev īstenībā vajag laimei...

Atļauj visam būt tādām, kāds tas ir, jo tad kā klusā mežezera ūdens atspulgā, Tu vari vērot, kā viss viļņojas Tevī, kā tas skan...

Atļauj dzīvei Tevi mācīt, un, ko tā saka, to vari sadzirdēt tikai klusumā, esot ar sevi...

Atļauj dvēselei runāt, uzdāvēni sev laiku.

Atļauj aiziet tam, kam jāaiziet, jo jaunajam ir vajadzīga vieta... Un pirms tam kaut kas mirst, vienmēr...

Atļauj dzīvei sevi vest, jo Tu taču nezini, kādas dāvanas ir aiz nākamā pagrieziena.

Nepretojies, jo enerģijas zudumi būs lieli, tā vietā ļaujies, lai dzīve kā upe caur Tevi plūst, ļauj, lai tā apskalo, mazgā un šķīsta visu...

Atļauj notikt tā, kā tam ir labāk būt, atdodot Visumam daļu sevis, mīlestībā iegremdējoties, tajā, no kuras pats esi nācis, to daļu, kura nezina, kā visam vajag būt...

Vienkārši uzticies un ļauj dzīvei notikt Tevī...

Atļauj dzīvei būt kā pārsteigumam, kas atnāk negaidīts, jo tikai tā Dievs var pieskarties Tev...

Atļauj visam un sev vienkārši BŪT.

Leida Tīlika

Vai cilvēku no cilvēka atšķir cilvēcība un sirds APZIŅA?

Ir gana satikts to, kas ārpusē ceļ pilis un iekšpusē ir sagruzdējis skārds... sāpju dēļ. Un man atkal gribas teikt, nekad nevēlies pie sevis kļūt par otru.

Tev ir labi, viss pārējais ir šķietamība ilūzijā.

Mēs satikāties pie milzu vārtiem, ko viņa man atvēra otrpus ar pulti. Un tur pavērās viņas paradīze, milzu plašumi, rožu krūmi un hortenzijas, paradīze aiz žoga. Dievs, kā es priecājos, ka Tu atbrauci, viņa teica.

Viņa aicināja iekšā un tūdaļ aiz durvīm viņa izplūda asarās...

Nāc, es Tev rādīšu, viņa teica. Viņa devās tālāk kamīnzālē, kur zem zeltīta spoguļa viņa atvēra zīda audumā klātu kastīti, kurā bija atslēga. Ar atslēgu viņa atvēra durvis uz telpu, kurā ieejot, tūlīt aizrāvās elpa. Uz sienas bija gleznojums ar spektriem un krāsām, ko nekad nebiju redzējusi un starp zilajām krāsām es ieraudzīju ārkārtīgi skaistu putnu ar vējā krītošām spalvām. To nevar izstāstīt, tikai piedzīvot.

Lidojošais putns esmu es pati, krītošās spalvas ir mans nedzimušais bērns, mana māmiņa, tēvs, dēls un brālis... Šķiet, ka lidojot man spalvas nevajag, jo iekšpusē plašums mani nes pats - viņa teica.

Mēs pavadījām šajā skaistajā telpā, pusi dienas runājot.

Otrajā dienā atskanēja zvans - Linda, es atvēru logus, es atvēru durvis, es atvēru plaši vaļā krūtis, lai ikreiz, kad es lidoju, viņi lido man līdz. Es atbrīvoju pati sevi..

Cik atslēgu važās cilvēks cenšas pieturēt to, ko pieturēt vairs nevar? Saplūsti... nelauzies, neturies... Lido.... Lido...

Esam!

Linda Vītoliņa

Anda Līce "Viss sākas šorīt"

Anda Līce – vairāk nekā 20 dzejas un prozas grāmatu autore, vienlaikus labi pazīstama gan kā dzejniece, gan aktīva publiciste.

Jaunajā grāmatā publicētie liriskie monologi, dzeja, esejas un publicistiskas

pārdomas atspoguļo Andas Līces ikdienas un metafizisko pieredzi mūsdienu Latvijā.

Fragments no grāmatas:

...Es jau kopš bērnības bieži sarunājos pati ar sevi. Man šķiet, to dara visi, daži, pat ejot pa ielu, runā balsī un žestikulē. Sabiedrībā tas tomēr tiek uzskatīts par zināmu dīvainību. Bet ko lai dara, ja sirds pilna, neiesi taču katram pretimnācējam to izkraitīt. Atrodoties *Zonā*, es beidzot varu pievērsties ne vien savām domām, bet arī savam ķermenim. Mēģinu sarēķināt, cik vagonu, varbūt pat veselu vilciena sastāvu, ir pārkrāvušas manas rokas. Man šķiet, nav neviena darba, ko tās nebūtu darījušas, esmu pat ar zirga arklu mēģinājusi art zemi. Zemeslodes apkārtmērs pa ekvatoru ir 400 000 kilometru. Vai es jau esmu kājām apgājusi tai apkārt? Saku paldies jums, rokas un kājas, ja tas, ko jūs esat paveikušas, būtu jādara kādai mašīnai, tajā jau sen visi gultni un asis būtu sadilušas. Tas, ka es, bērnībā būdama stipri nīkulīga, joprojām te vēl sprēgāju, jau vien ir Dieva brīnums.

- Roka, kādēļ tu raksti?
- Tādēļ, ka sirdij nav ādas un tā pie katra pieskāriena saraujas, bet es – līdz ar sirdi.
- Kam tu raksti?
- Tiem, kam jau ir pagātne.
- Tad jau sanāk, ka tu raksti sev. Un ko tu teiksi tiem, kuriem pagātnes vēl nav?
- Vien to, ka arī viņiem tā kādreiz būs.

Tas nozīmē - mans, šodien nesatīktais lasītāj, - ka mēs kaut kad un kaut kur satiksimies. Manis aprakstītās lappuses būs jau pagalam sadzeltējušas, un tu, pirms tās izmest, ar izbrīnu un tādu kā atvieglojuma

sajūtu iesauksies: "Bet manā dzīvē taču notiek līdzīgi, tātad ir kādas mūžīgas lietas, kas atkārtojas!" Tici man – šī mūsu satikšanās tevi nomierinās un iedrošinās.

- Vai tu, roka, jūti, kad tuvojas Vārds?
- Jā, ir tādi brīži, piemēram, Dzejas dienās. Tad ir tāds gaiss, it kā to kāds maisītu ar menti, tajā virmo kaut kas nenotverams, vējš pūš te no vienas, te no otras puses, pa gaisu lido dzejoļu driskas, un nezin no kurienes sarodas tēli. Tā salido zvirbuļi un baloži, kad viņiem kāds kaisa maizes drupačas.
- Tātad tomēr kāds kaisa?
- Jā, bet ļoti neuzkrītoši.
- Un kā ir dienās, kad gaisā nekā tāda nav?
- Tādas dienas nepastāv, tikai *antenas* neatrodas savā vietā.
- Tad jau tā ir nolaidība?
- Tā ir nespēja sašķirot pienākumus pēc to nozīmīguma.
- Un tikai?

- Daudz kas atkarīgs arī no ziedputekšņu koncentrācijas gaisā.
- Vai grāmatu var uzrakstīt ātri?
- Daži var, citi veļ kā akmeni kalnā.

Vārda jēga vieniem tiešām atsedzas agri un ātri, citiem – lēni un gaužām vēlu. Kā jūras dibens pēc bēguma. Tur ir tik daudz visa kā, un līdz paisumam tik maz var pagūt paņemt. Un tad, gaidot nākamo bēgumu, tu klīsti gar krastu. Cilvēki brīnās: "Ko staigā bez darba?" Tu nokaunies, bet neiesi jau stāstīt, ka gaidīšana arī ir darbs, nenoticēs taču. Tā staigājot, lietas, kas agrāk šķita tik skaidras, tagad aizpeld dūmakā, bet notiek arī otrādi, jo Vārds ir vēl neizpētīta matērija. Jūra māca uz visu skatīties vērīgi, jo tur visa ir šķietami maz, tomēr tas ir tik bezgalīgs un liels. Jūra ir ideāls skaņu un krāsu fons, uz kura cilvēkā notiekošais vai nu iegūst daudz asākas aprises, vai arī izgaist. ...

PALDIES, KA PABIJĀM KOPĀ AVĪZĪTES LASĪŠANAS BRĪDĪ UN MAZU GABALIŅU CEĻĀ UZ SEVI!

Raksti arī savas pārdomas, radošos darbiņus un ierosmes līdz katra mēneša **25.datumam** uz e-pastu:

reinaldemaija@gmail.com

mājas lapas: <http://laisma.1w.lv/>

<http://laisma-1.mozello.lv/sirdsprieks-1/maijas-avizite->

Ar mīlestību, pateicību un prieku fotografēja, savāca un šo radīja – **Maija Reinvalde**